

чинъ съвсѣмъ щѣше да бѣде подкопанъ напрѣдъ-
кътъ и развитието на Българитѣ.

Желѣзницитѣ останахъ недоправени, а паритѣ
които Турското правителство заради тѣхъ взема на
заемъ отъ Западнитѣ държави разграбихъ ги голѣм-
цитѣ Турци и Западно-Европейскитѣ спекуланти.

Отъ Кримската война насамъ всѣка година дър-
жавния дългъ се умножаваше ужъ за желѣзници, за
пѣтица, за поправения на рѣкитѣ и др. такива, най
послѣ работата дойде до тамъ щото държавнитѣ до-
ходи въскачвахъ се до 180,000,000 фиоринти, отъ
които 150,000,000 давахъ за исплащание на лих-
витѣ на държавния дългъ, 20,000,000 взимаше Сул-
танътъ — Господарътъ на 700 жени, 150 евнухи
и 800 коне, а за другитѣ държавни расходи оста-
ваше само 10,000,000! (*) И така трѣбвало еже-
дневно дългътъ да се умножава и могло да се прѣд-
види че ще дойде таквазъ минута, когато Европей-
цитѣ неще даджтъ въ заемъ на Турцитѣ и тогазъ Турция
ще бѣде принудена да спре плащанието на лихвитѣ.
Между това населението дохождаше въ отчаяние по
причина на голѣмитѣ данъци на които събиранието при
всичкитѣ обѣщания все пакъ сепрепродаваше на не-
наситнитѣ беове и чорбаджии. Въ 1875 година имота
на населението въ Европа и Азия билъ много по-
вреденъ по причина на неплодородие; въ Татаръ-
Пазарджикъ цѣната на хранитѣ станала шесть пѣти-
по-скѣпа, а въ Мала-Азия появилъ се даже стра-
шенъ гладъ отъ който измрѣли хиляди хора; въ сѣ-

*) S. Lewis Farley, The decline of Turhey.
London 1875.